

Màu Dĩ Vãng

Lê Văn Tú

Chậm, dịu dàng

Có chút gì còn vương trong đôi mắt, là giọt nắng mùa thu rơi trong

vườn, là ánh mắt hoàng hôn vương trong hòn, và tiếng sóng xô xao trên giong

sông. Có nỗi gì ghen ngào trong câu hát, là nước mắt mùa đông rơi âm

thầm, làm buốt giá từ tâm se đôi lòng, và khúc hát cho nhau lần cuối

cùng. Thôi nhé từ đây xa cách rồi, lưu luyến giong sông chia cách đời.

Ngậm ngùi từng hạt mưa rơi, lạnh lùng giòng sông cuốn đời đi mãi xa hoài mãi thôi.

Có còn gì nơi xa xôi ấy, màu tuyết trắng mùa đông nơi quê

người, làm buốt giá hồn ai nơi phương trời, và khép kín trang thư đã mở

phai. Hết rồi, từ đây trong nỗi nhớ, là sương khói hoàng hôn xa đôi

bờ, là chiếc lá vàng phai ai mong chờ, và dĩ vãng xa xưa chìm vào mơ.